

a porušil svým postupem v § 9 adv. ř. mu uloženou povinnost horlivosti a věrnosti v zastupování strany. Postup obviněného měl v zápětí, že proti němu bylo zahájeno trestní vyšetřování. Proto byl v jednání obviněného shledán i kárný přečin poškození cti a vážnosti stavu.

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z onoho nálezu kárné rady české advokátní komory v Praze ze dne 28. března 1929.

Důvody:

Pokud odvolatel zastává stanovisko, že vkladní knížky jsou jen jako hotové peníze a že tedy podle § 19 adv. ř. byl oprávněn jich použití k zaplacení své palmární pohledávky, vyvrátila toto stanovisko správně kárná rada v napadeném rozhodnutí a poukazuje se v tom směru na důvody napadeného nálezu. Jest mylným názor odvolatele, že, byv odsouzen pro přečin porušení povinností povolání, nemůže býti uznán vinným i přečinem poškození cti a vážnosti stavu. Porušením povinností povolání může býti zlehčena i čest a vážnost stavu a v takovém případě jest uznati na vinu přečinem v tom i onom směru. Odvolatel, použiv bez souhlasu vkladních knížek, daných mu na vazební kauci, k zaplacení své pohledávky, prohřešil se proti povinnostem povolání (§§ 9, 19 adv. ř.) a, ježto se tak stalo za okolností, že vzniklo proti němu podezření trestného činu, které vedlo k trestnímu vyhledávání, čímž byla dotčena i čest a vážnost stavu, porušil i stavovskou čest a vážnost a byl právem uznán vinným kárným přečinem i v tomto směru (§ 10 adv. ř.). Odvolání co do viny jest neodůvodněným.

Čís. 92 dis.

Jde o provinění proti cti a vážnosti stavu, přičili se postup advokátův usnesením, která v mezích zájmů, ochraně advokátní komory jako stavovského úřadu svěřených, přivádějí k platnosti některý zákon nebo jiný závazný předpis veřejné moci.

Usnesením takového rázu (§ 2 vl. nař. ze 4. července 1924, čís. 152 sb. z. a n.) je projev advokátní komory, by ustanovování laiků vyrovnacími správci bylo podle možnosti omezeno.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, navrhl-li advokát, by za vyrovnacího správce byla ustanovena osoba podezřelá, že je řemeslným vyrovnávačem, třebas tak učinil v hmotném zájmu a z příkazu svého klienta.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 28/29.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 5. září 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že ve dvou různých vyrovnacích řízeních navrhl

soudu ustanovení laika, který řemeslně provádí vyrovnání, a tím přispěl k tomu, že ten a nikoliv advokát byl ustanoven vyrovnacím správcem.

D ů v o d y:

Netřeba s odvolatelem rozebíratí rozdíl mezi právními pojmy stavovského zájmu a stavovské cti a řešiti otázku, pokud je advokát vázán usneseními advokátní komory ve stavovském zájmu a pokud se tudíž jejich porušením dopouští porušení povinností povolání nebo cti a vážnosti stavu. Zajisté je jejich porušení pokleskem proti cti a vážnosti stavu alespoň vždy tehdy, když se advokátův postup přičí usnesením, která v mezích zájmů, svěřených ochraně advokátní komory jako stavovského úřadu, přivádějí k platnosti některý zákon anebo jiný závazný předpis veřejné moci. O takový případ tu jde. Vládní nařízení ze dne 4. července 1924, čís. 152 sb. z. a n. ukládá v § 2 soudům, by se, ustanovující vyrovnacího správce, pečlivě vystříhaly toho, by úřad ten nebyl soustředěn v ruku jednoho nebo několika jednotlivců, kterým by se stal hlavním anebo důležitým zdrojem příjmů. Podle vývodů kárného nálezu vyvíjela advokátní komora v opětných projevech a i ve správě valné hromady ze dne 26. dubna 1925 všeobecně známou snahu, by bylo ustanovování laiků vyrovnacími správci podle možnosti omezeno, a výbor komory podnikl v tomto směru kroky u příslušných úřadů, maje za to, že zřizování laiků vyrovnacími správci nutno pocíťovati jako poškozování zájmů advokátů. Odvolatel navrhl však přes to u soudu ve dvou vyrovnacích řízeních, by za správce byl ustanoven Antonín P., jenž není advokátem a jemuž v okrese D. byla v roce 1925 z 12 vyrovnání přidělena 4, v roce 1926 ze 16 vyrovnání 6, v roce 1927 z 8 vyrovnání 5 a v roce 1928 ze 7 vyrovnání 5 vyrovnání jako vyrovnacímu správci. Bylo jistě na snadě nutkové podezření, že Antonín P. je osobou, již jak vzhledem k veřejným zájmům, chráněným oním nařízením, tak i vzhledem k stavovským zájmům advokátů, zdůrazňovaným oněmi projevy jejich zástupčího úřadu, úřad vyrovnacího správce svěřen býti nemá, protože je řemeslným vyrovnávačem. Porušuje tyto zájmy svými soudními návrhy, projevil odvolatel hrubou netečnost k naznačeným snahám veřejné moci a stavovské organisace, ne-li přímo snahu jejich úmyslného maření. Jeho postup se stal jen ještě povážlivějším, any o něm musily zvěděti i cizí, nestavovské kruhy osob, najmě strany a soudní funkcionáři, u nichž musil vzbuditi dojem, že advokáti sami neberou snahy svého stavovského úřadu vážně a že jich proto nedbají. Jest proto v odvolatelově postupu shledati hrubé provinění proti cti a vážnosti stavu. Na tom nemění nic, že odvolatel své návrhy podal v hmotném zájmu svého klienta a z jeho příkazu. Jak plyne z řečeného nařízení, právní řád v otázce té hmotný zájem stran účastněných na vyrovnacím řízení neuznává nebo řadí jej alespoň za zájem na vhodné volbě vyrovnacího správce. Příkaz strany nemůže býti závazný, jde-li o otázku, zda se příkázaný postup přičí stavovským nebo jiným právním povinností jejího zástupce advokáta. Je na něm, by klientovi vysvětlil, že

takovému příkazu nesmí žádný svých povinností dbalý advokát vyhověti, po případě by se raději vzdal příjmu, jenž mu z příkázaného nedovoleného postupu kyne. Odsuzující výrok o vině odvolatele je tudíž opodstatněn.

Čís. 93 dis.

Třetí osoby mohou si stěžovati do usnesení kárné rady, jímž bylo odmítnuto zahájení kárného řízení, jen, byly-li kárným přčínem ve svém právu zkráceny; takové zkrácení může nastati u přčínů proti povinnostem povolání, nikoli však u přčínů proti cti a vážnosti stavu.

Porušení povinnosti povolání může se advokát dopustiti nejen proti svým klientům, nýbrž i proti osobám třetím.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 29/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl, případně zamítl stížnost firmy A. K. do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 12. září 1929, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání obviněného.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 53 kárn. stat. mohou si do usnesení kárné rady, jímž bylo odmítnuto zahájení kárného řízení, stěžovati zástupce komory a vrchní státní zástupce a kromě toho i osoby třetí, tyto však jen, byly-li kárným přčínem ve svém právu zkráceny. Takové zkrácení může nastati u přčínů proti povinnostem povolání, nikoli však u přčínů proti cti a vážnosti stavu. Ohledně přčínů proti cti a vážnosti stavu přísluší jejich stíhání kárné radě, pokud se týče zástupci komory (§ 23 a 29 kár. stat.), neboť jen tyto jsou orgány povolanými hájiti čest a vážnost stavu a zakročovati proti jejich porušení. Třetí osoby mohou sice advokátní komore nebo kárné radě oznámiti skutečnosti čest a vážnost stavu ohrožující, nemají však nároku na kárné zakročení pro prohřešení se proti cti a vážnosti stavu. Musí proto, když kárná rada neshledá důvod ke stíhání pro poklesek proti cti a vážnosti stavu a zástupce komory se s tím spokojil, zůstatí při tom, že se kárné řízení nezahájí. To plyne i z ustanovení § 47 kárn. stat., podle něhož nepřísluší z nálezu kárné rady, jímž byl obviněný zproštěn z obžaloby pro přčín porušení cti a vážnosti stavu, odvolání ani vrchnímu státnímu zástupci ani třetím osobám. Činy obviněného, pro které ho stěžovatelka u advokátní komory oznámila, přicházejí v úvahu jako poklesky proti cti a vážnosti stavu, a stěžovatelka sama v oznámení uvedla, že se jí jedná o zachování vážnosti a důstojnosti advokátního stavu a že i ve své stížnosti v konečném návrhu výslovně uvádí, že tuto věc předkládá k rozhodnutí nejvyššímu soudu, zda takové jednání advokáta je slučitelné s jeho ctí. Není tedy podle toho, co uvedeno, firma A. K. oprávněna, by si do odmítavého usnesení kárné rady stěžovala, a její stížnost bylo jako nepřipustnou